

La crisi tèxtil

NO N'HI HA PROU AMB PEGATS

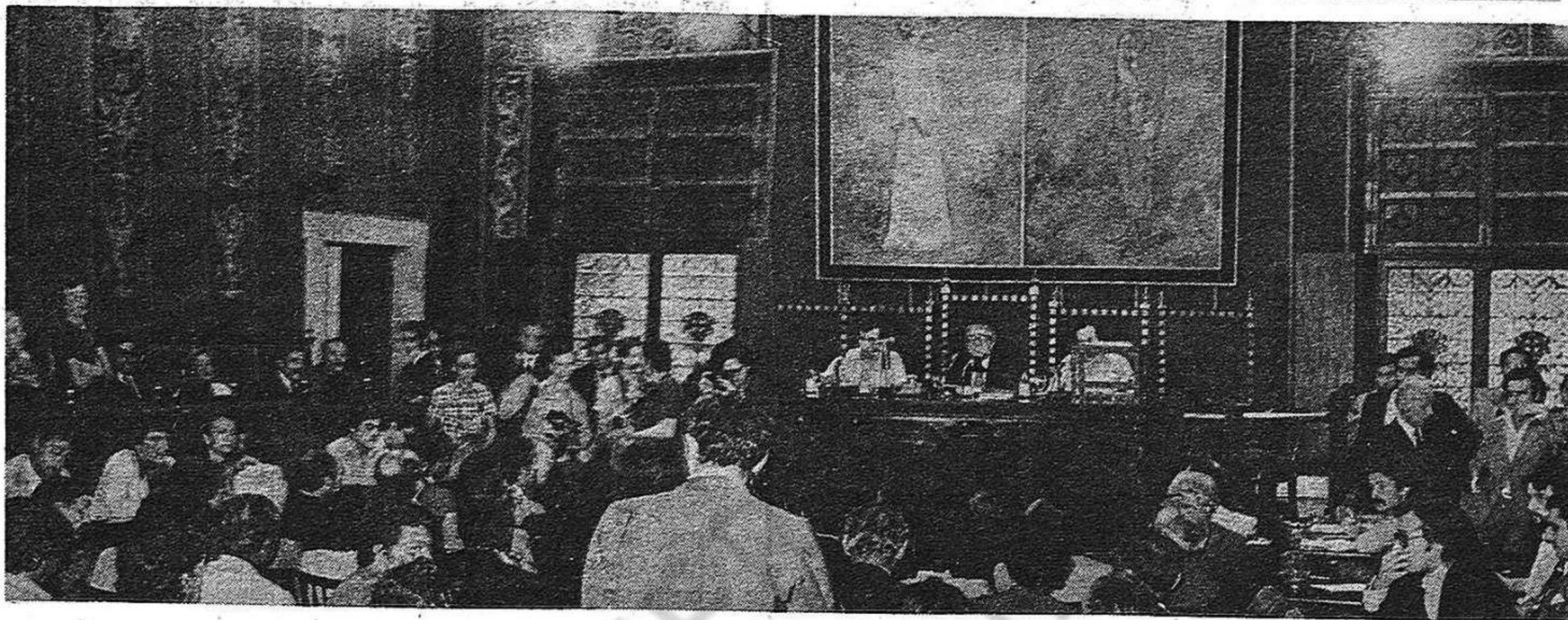
Tancaments d'empreses i expedients de crisi són a l'ordre del dia. (Pàg. 5)

Noves Corts

En un clima serè, però emotiu —era un altre esdeveniment històric— les Corts elegides el 15 de juny han iniciat la seva gestió. Diputats i senadors han celebrat les juntes preparatòries i demanat les meses interines de les dues cambres. Els homes i dones designats pel poble per representar-lo tenen ara la tasca d'elaborar una nova constitució, plenament democràtica, que serveixi per consolidar un ordre nou basat en el respecte mutu i la capacitat de conviu-

re en la llibertat. A les noves Corts, els diputats comunistes s'esforçaran per fer realitat les propostes que van oferir al poble, per defensar els interessos de les classes populars i per avançar en el camí democràtic que s'ha encetat i que no serà pas fàcil.

(A la fotografia, un símbol esperançador de la nova etapa que s'ha obert: l'encaixada de Dolores Ibàrruri i Adolfo Suárez. Si més no, això reflecteix un nou clima en la política espanyola).

Comença la negociació amb el Govern

Sobre la base de l'Estatut

La Segona Sessió de l'Assemblea de Parlamentaris, reunida al Palau de la Generalitat, va ratificar els acords de la Comissió Permanent i el president Tarradellas en el sentit de reclamar del govern el restabliment efectiu de la Generalitat, el retorn del seu president, Josep Tarradellas, i la creació d'un Consell Provisional, i va elegir una comissió de sis parlamentaris que dijous es van entrevistar ja amb Martín Villa, ministre de l'Interior. El camí de la negociació ha començat. No serà un camí planer, com es desprèn de les declaracions que l'Antoni Gutiérrez Díaz, un dels delegats de l'Assemblea de Parlamentaris, ha fet a TREBALL en tornar de Madrid.

"L'entrevista de la delegació de l'Assemblea de Parlamentaris amb el senyor Martín Villa —diu Gutiérrez Díaz— ha permès d'esclarir qualsevol malentès. El se-

nyor Martín Villa ha explicat que durant les darreres setmanes s'han desenrotllat contactes en un clima de negociació genèrica i que tant ell com el president Suárez, han concebut les seves propostes d'institucionalització per a Catalunya en el període provisional en el marc d'una mancomunitat de les quatre diputacions catalanes. Al contrari, sembla que els delegats de l'Assemblea i en tot cas nosaltres mateixos, hem interpretat que les negociacions s'iniciaven en la perspectiva de crear un marc institucional nou que, sense entrar en contradicció amb la Llei de Bases de l'Administració Local, conferís al Govern Provisional de la Generalitat atribucions referibles a les que comprenia l'Estatut del 1932.

"El senyor Martín Villa —afegeix— ha insistit en oferir-nos, com a base de negociacions, el text articulat de la base 20 de la Llei de Règim Local, és a dir, el restabliment de la Generalitat amb el seu president i el seu Consell amb una base territorial que es formaria a través de mancomunar les quatre diputacions. Nosaltres hem insistit que en el període transitori Catalunya hauria de ser reconeguda com a unitat territorial institucionalitzada políticament sota criteris autonòmics. Creiem que això és possible a partir de la mateixa Llei de Bases i és per aquesta raó que hem ofert al senyor Martín Villa de presentar-li una proposta que serveixi de base d'una possible negociació.

"Com deia abans, l'entrevista ha permès de clarificar les respectives posicions i, encara que fos solament per això, pot considerar-se positiva. Més quan, de fet, obre possibilitats a un nou tipus de negociació.

"El PSUC portarà a la propera reunió de l'Assemblea de Parlamentaris—assenyalà finalment Antoni Gutiérrez Díaz— la necessitat d'una informació constant i transparent a l'opinió pública catalana de tot aquest procés de negociació."

SUMARI

● **Assemblea de Parlamentaris**

● **El programa del nou govern**

● **L'Hospitalet: ciutat roja del cinturó**

● **Ajuntaments i partits polítics**

Súria

Prou bales

Un altre cop les armes de les forces d'ordre públic han funcionat irresponsablement. Un veí de Sùria ha mort víctima dels trets de la Guàrdia Civil, durant la pacífica protesta contra unes estúpides exigències en la forma de vestir per entrar al ball de la Festa Major.

S'ha aixecat una forta protesta popular contra aquesta inconcebible lleugeresa en l'ús de les armes pels agents de l'ordre.

(Crònica del nostre corresponsal a la pàgina 6. La foto mostra el lloc del dolorós fet, amb l'homenatge pòstum dels veïns de Sùria).

L'EXPERIÈNCIA DE CASTELLBISBAL

La rara experiència, per als espanyols, d'unes eleccions amb un mínim de base democràtica ha fet desvetllar moltes il·lusions i enfonsar força plantejgs pessimistes sobre les possibilitats reals del PSUC.

Hom sabia que el nostre partit tenia una implantació ben guanyada a les zones industrials i sobretot a les comarques del Vallès i Baix Llobregat, per les llargues i dures lluites contra la dictadura i pel millorament de les condicions de vida dels treballadors. Però, ¿i els pobles on la lluita organitzada dels comunistes ha estat molt difícil i, a molts d'ells, nul·la? ¿conecien el PSUC com a partit dels comunistes catalans?

Una de les experiències més extraordinàries en el terreny de l'organització del partit on no hi havia pràcticament res. L'hem tingut a Castellbisbal.

L'endemà de la legalització del PCE (el PSUC encara no era legal), un grup de companys de Terrassa —entre els quals hi havia Cipriano Garcia, diputat elegit el passat dia 15— vam prendre contacte amb dos veïns del poble i vam constituir un nucli que ens permetria situar les bases per explicar la política del partit.

Els pocs companys que al principi ingressaren al partit van fer un treball casa per casa d'explicació de la nostra política i, malgrat la seva inexperiència per la seva recent incorporació a l'activitat política, el seu entusiasme va fer que les eleccions es guanyessin i que el PSUC esdevingués la primera força política de Castellbisbal, amb més del 26 per cent dels vots.

És clar que els comunistes, el PSUC, no som un partit electoralista que pretengui tornar cada quatre anys perquè ens donin el vot i, un cop acabades les eleccions, fins a les properes. No, nosaltres som un partit que elaborem la nostra política en la lluita i amb les experiències diàries, amb el poble, perquè en som part integrant.

En aquells llocs on hem sabut arribar amb la nostra veu, o ho hem pogut fer, hem aconseguit en general percentatges importants a les eleccions.

L'experiència de Castellbisbal, on fa poc no hi havia cap comunista organitzat i que ara té una forta organització i grans simpaties entre el poble, ens ha d'estimular perquè no hi hagi un sol racó de Catalunya sense que hi arribi la veu del PSUC.

UBALD PLAZA

PERILLS AL PARC

Som dos militants de la Joventut Comunista de Catalunya que volem exposar a l'opinió pública el fet que ens va succeir diumenge dia 10 a dos quarts de nou del vespre quan estàvem tranquil·lament ajaguts a l'herba del parc de la Ciutadella, com moltes de les persones que hi havia en aquells moments pels voltants. De sobte, un fanal que hi havia a un metre de distància ens va caure damunt i va ferir un de nosaltres, en Pau.

Volem denunciar aquest fet i concretament l'estat en què es troben els fanals de la nostra ciutat, Barcelona.

Aquest cop la contusió ha estat de pronòstic lleu però qui sap si la propera vegada pot resultar de pronòstic greu. Preguem, doncs, que s'utilitzin tots els mitjans que calguin per evitar el risc que avui corre un transeünt que estigui descansant tranquil·lament en algun parc.

Nosaltres ens formulem aquesta pregunta: ¿Podem descansar tranquil·lament als parcs de la nostra ciutat?

ANNA I PAU

SOLIDARITAT AMB DURAX

Els treballadors de DURAX, de Sant Feliu de Llobregat, demanem ajut per poder continuar la lluita que vam iniciar el 27 de desembre del 76.

Una lluita per aconseguir un lloc de treball, ja que l'empresa, amb data 10 de maig del 77, va despatxar tota la plantilla malgrat que la Delegació de Treball no va autoritzar el tancament de l'empresa perquè els obrers, mitjançant un report econòmic, van demostrar clarament que no hi havia pèrdues com es pretenia demostrar amb balanços falsos. Vam demostrar que hi havia feina a bastament, amb una cartera de comandes fins a dos i tres mesos, i que el préstec que l'empresa va rebre de la Caixa Provincial d'Estalvis, de quinze milions de pessetes, no va anar a parar a DURAX, sinó que més aviat va servir per satisfer els seus interessos.

Ara necessitem ajut moral i econòmic perquè portem altre cop tres mesos sense cobrar i estem en una situació angoixosa.

ELS TREBALLADORS DE DURAX

El programa del govern

El nou Govern, el govern de Unió de Centro Democràtic, ha demostrat sentit pràctic en l'elaboració del seu programa. Cal concedir que el programa és realista, que parteix d'acceptar que ja no es pot governar com abans, que cal comptar amb totes les forces del país i que hi ha dues grans qüestions que s'han d'abordar sense perdre temps: una constitució democràtica i el sanejament de l'economia, amb mesures urgents perquè la crisi econòmica, molt greu, no esdevingui catastròfica.

El programa no pretén ser la vareta màgica que ens mení per un camí de flors i violes al millor dels mons en quatre dies. S'ha fugit de la demagogia barata per tocar de peus a terra. Això és bo. Això, si més no, permet de considerar amb serietat el contingut de la declaració programàtica que, no cal dir-ho, té buits importants, coses no massa clares i enfocaments erronis; però també coses positives i propostes enraonades.

La majoria dels comentaristes polítics coincideixen a fer notar que el govern ha incorporat al seu programa reivindicacions de l'oposició, fins i tot de l'oposició d'esquerra, expresades durant la campanya electoral. Això és coherent amb el sentit realista que abans esmentàvem. El Govern, format per una sola força política que ha obtingut més vots que cap altra però que no té la majoria absoluta, sap que no pot fer i desfer com li vingui de gust i accepta i ofereix la col·laboració de les altres forces polítiques presents a les Corts. I això perquè l'actual govern, per tirar endavant el seu programa, necessita aquesta col·laboració. De moment, constantem que el mateix dia que aprovava el programa, el cap del govern va rebre el secretari general del Partit Socialista Obrer Espanyol i, l'endemà mateix, el del Partit Comunista d'Espanya, amb els quals va discutir el programa d'actuació.

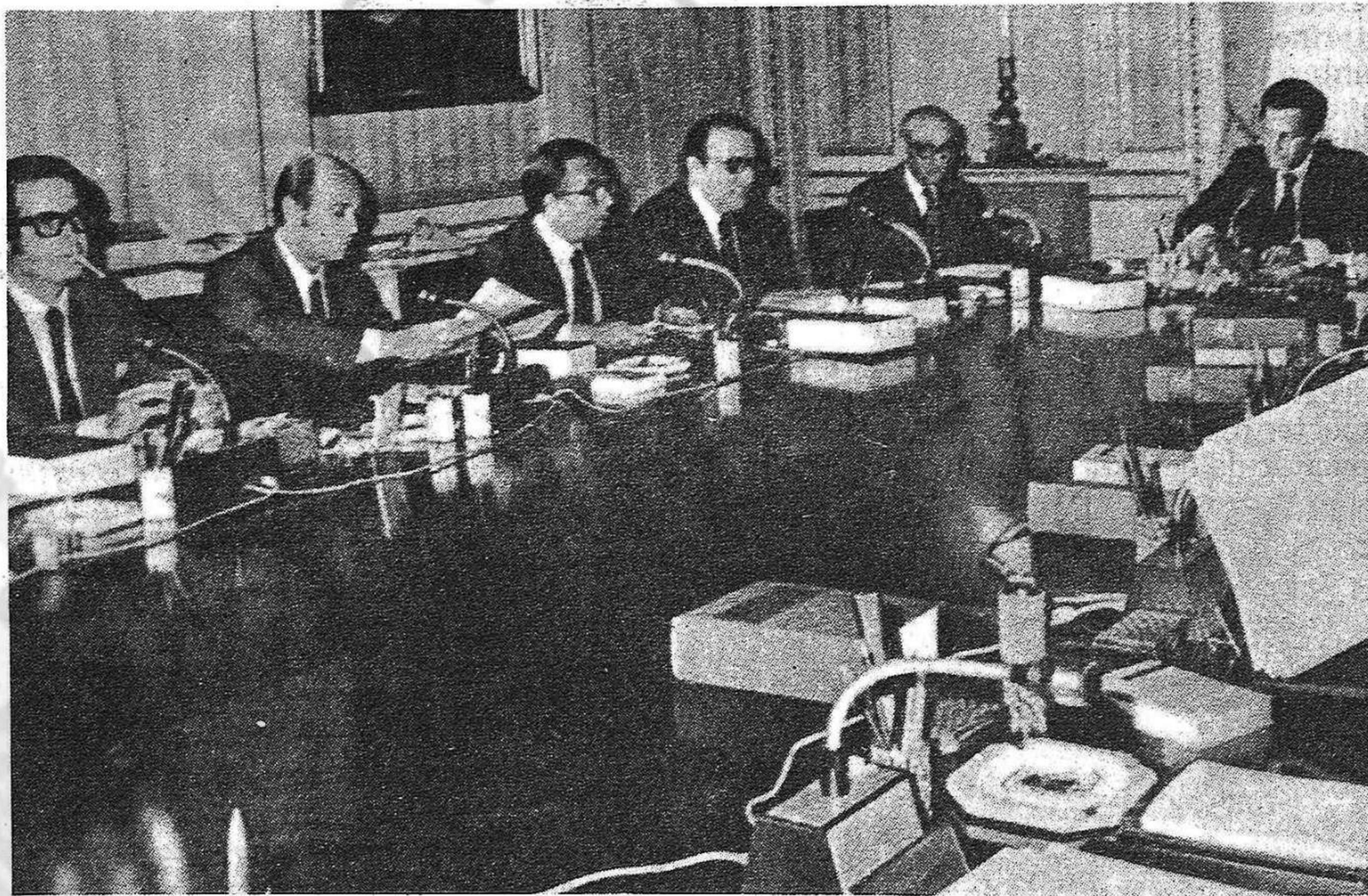
Les forces d'oposició, no solament en aquestes converses directes amb el Govern, sinó, fonamentalment, en

l'actuació parlamentària, tenen ara la reponsabilitat d'aconseguir que les mesures que s'adoptin definitivament, tant les constitucionals, com les polítiques i les econòmiques, siguin favorables als interessos populars i a la consolidació de la democràcia d'acord amb els desitjos dels pobles d'Espanya.

Tot i que la finalitat d'aquestes ratlles no és pas fer una anàlisi punt per punt de la declaració programàtica del Govern, —el lector en trobarà altres referències en aquest mateix número de TREBALL—, no volem acabar sense assenyalat-ne alguns dels aspectes més significatius. D'una banda, un aspecte positiu com és l'anunci de convocatòria de les eleccions municipals, que és una necessitat que es desprèn no solament de l'exigència d'homologar democràticament l'administració local amb l'administració central sinó que és una mesura necessària i urgent per resoldre la crisi municipal. D'altra banda, aspectes negatius, qüestions mal plantejades i oblidats inexcusables. Entre els primers, la no acceptació del fet que a Espanya, a més a més de les regions, existeixen nacions plenament diferenciades. Entre les segones, les relatives al règim jurídic dels partits polítics i la llei electoral. I entre els darrers, la manca de referència a una amnistia plena que permeti liquidar definitivament les seqüeles de la guerra civil.

Totes aquestes eren i són qüestions urgents, inajornables, com ho és la solució de la crisi econòmica, que el govern pretén resoldre insuficientment. Però ja sabem que les coses no serien planeres. Ara cal que el nou govern, que coincideix amb l'oposició en quines són les grans tasques d'avui i, en part, també en quines són els instruments que calen per emprendre-les, comparteixi amb l'oposició la gran tasca de consolidar la democràcia. Tasca que la mateixa oposició ha d'assumir amb energia i responsabilitat.

ENRIC VIVES

El dit a l'ull

per Ignasi Riera

EL PEATGE DE L'AUTOPISTA B-30

La B-30, oberta, i gratis, per a tothom: gran conquesta popular, com hi ha Déu! Hem obligat a treure els esperadraps que ens impedièn circular de franc pel Cinturó de Ronda..., que ens permetrà, en endavant, als perifèrics —i som molts— evitar Barcelona, quan ens tempti el nord-enllà, o els embotits de la Garrotxa, o le platges empordaneses. També els amics del Maresme ens podran visitar, o visitaran els de la Ribera d'Ebre, sense haver de consumir litres i litres de pol·lució genuïnament barcelonina.

Això vol dir que, en endavant, l'ull vigilant de Barcelona no ens espigarà: farem conxorxes perifèriques, conspirarem, lluny del Cap-i-Casal, agermanats els vallesans, baixllobregatins, veïns de terres del Maresme, i cada cop més enllà, agermanats per l'afany de sobreviure als projectes crupidors de la ciutat que tot ho vol anexionar. La sentor agra, greixosa, llorda de la Ciutat afaïçonada i ensorrada pel venerable Josep de Porcioles, notari català, hauria de fer una pausa, a les portes de la B-30, i meditar sobre el seu futur, a Catalunya: si ha de ser el tot o la part, si ha de suburbialitzar o no Catalunya sencera, terra endins.

Ara bé: damunt la B-30, com damunt la tot just estrenada democràcia, hi plana un mal averany: és de trànsit gratuït, però

segueixen presents les guixetes, les torres de control, els semàfors indicadors del forat per on t'has de ficar si vols seguir la ruta. Tant control, fa malastrugança. Penses que una nit, l'hora bíblica dels lladres, començaran a entrar en funcionament els controls i tornarem a tenir una llibertat de peatge. (Les carregades contra els gai, forçades potser per provocadors amb mocador negre al coll, o el tètric «accident» de Sùria, que fan posar la pell de gallina, treuen el son als qui voldrien fer camí, amb la urgència de qui ha de recuperar el temps perdut.)

Un altre perill: ara que tenim B-30 gratuïta, ara que tenim cinturó de franc, ¿podrem pagar la gasolina per passejar-hi? ¿No resultaria més oportú fer de la B-30 un viver de cactus o un museu de destrosses ecològiques?

Hem de celebrar aquesta nova victòria popular. Però que no ens passi que, de victòria en victòria, anem de pet cap a la mar «que es el morir».

En tot cas jo brindaré per tal que camioners i automobilistes circulin sense neguits, si més no una vegada, per fora de la incontenible taca d'oli de Barcelona.

treball

REDACTORS
COL·LABORADORS

Enric Vives (cap de redacció), Miquel Alzu, M. d'Amposta, Antoni B., Andreu Claret, Pere I. Fages, Joaquim G., Gabriel Jara, Antoni Lucchetti, Ignasi Riera, Joan Samit, Joan Sanjuan, Albert Presas. Corresponsals: Magda Ballester, Josep Quintanas, Enric de Gràcia, Toni Serra, J.M. Fargas, Carles Teixidor, E.J. Ricart, Manuel Luis. Confecció: Jaume Ribé. Fotografies: Jordi Soteres Jr., J.C. i E. Quintana

Director: Joan Busquet

Un pas més cap a l'autonomia

Dilluns dia 11 s'obriren les portes del Palau de la Generalitat, a la Plaça de Sant Jaume, per acollir els diputats i senadors elegits a Catalunya en la II sessió plenària de l'Assemblea de Parlamentaris. Era important aquesta sessió perquè, a més a més de significar un pas endavant en la recuperació de l'autogovern, n'hauria de sortir la delegació que ha de negociar amb el Govern el contingut i atribucions de la Generalitat provisional promesa. I això deixaria veure quina era la correlació de forces entre els parlamentaris. Malgrat tot, no hi hagué ni l'emoció ni l'expectació de la primera sessió.

Tres hores i mitja aproximadament duraria la reunió. Les primeres tres hores i mitja d'autèntic debat polític parlamentari, on es va perdre la unanimitat que presidí la primera sessió de l'Assemblea en els objectius bàsics de la negociació autonòmica: Aparegué la primera diferència de criteris a l'hora de decidir qui hauria de formar part de la delegació negociadora. La minoria del PSUC proposà que estigués formada per sis persones, que serien: el president de la Comissió Permanent dels parlamentaris (Joan Reventós), un representant dels senadors, i un altre més per cada una de les coalicions o partits que van aconseguir major nombre de vots, és a dir, Socialistes de Catalunya, PSUC, Pacte

Democràtic i UCD.

Josep Maria Triginer, de la Federació Catalana del PSOE, va exposar la negativa dels socialistes a acceptar que un membre de la UCD estigués present a la delegació que ha de negociar amb el Govern, perquè «la negociació amb Madrid no és només la negociació amb el Govern, sinó amb un partit, la UCD. Per tant, no podem acceptar que aquesta coalició es trobi a una i altra banda de la negociació». En el debat que s'obrí a continuació, per primera vegada les minories parlamentàries dissentiren obertament entre elles. Així, per exemple, Jordi Pujol, malgrat que afirmà que el Pacte estaria d'acord amb que UCD no fos a la delegació, manifestà que no entrarien en la qües-

tió perquè «una oposició radical significaria un gran destorb a la negociació. Nosaltres votarem a favor però estem obligats a dir que ho farem com a mal menor».

Per la seva banda, Sentís defensà UCD tot dient que els representaven més de mig milió de vots catalans i això els donava dret a formar part de la delegació.

A la votació nominal que seguí, la proposta de Triginer rebé solament vint vots a favor, mentre que trenta-cinc hi eren en contra. Els vint vots favorables venien, lògicament, dels catorze diputats socialistes més els senadors Cirici, Ball, Solé-Sabaris, Martí, Xirriacs i el diputat López Rodó. S'abstingueren els senadors Sobrequès, Sunyer, Audet i Baixeres. Així, doncs, la delegació de l'Assemblea de Parlamentaris de Catalunya, destinada a negociar amb el Govern i a mantenir els contactes necessaris amb Tarradellas quedà composta per: Joan Reventós, Josep Benet, Josep M.ª Triginer, Jordi Pujol, Carles Sentís i Antoni Gutiérrez. És a dir, quatre homes d'esquerra (dos socialistes, un comunista i un independent), un del Pacte i un d'UCD.

La mesa presidencial oferí després a la consideració de l'Assemblea el document subscrit per la Permanent i

Tarradellas a la reunió de París del dia 7, per tal d'aprovar o no les gestions realitzades per la Permanent. Fou en aquest moment que es promogué la més viva polèmica entre els parlamentaris, malgrat que, a la fi, el document fos aprovat íntegrament, per unanimitat.

Reventós digué que amb les gestions de Tarradellas s'havia iniciat un procés que neix del reconeixement polític de l'autonomia de Catalunya, amb un organisme provisional i atribucions polítiques, i això vol dir que, a les Corts, no es discutirà ja el dret al govern autonòmic sinó només les atribucions.

En general, es discutí que en el document no aparegués, com a punt de partida per negociar, l'Estatut del 32, que «era un punt que ja teníem i que ens han tret», com assenyalà Xirriacs. El diputat d'Aliança Popular, sospitosament maxi-autonomista, expressà la seva preocupació pel fet que només es parlés en el document del restabliment del Consell de la Generalitat i del retorn del President, i s'oblidés que entre les institucions de l'Estatut, a més a més de la Generalitat i el Parlament. A més a més, afirmà que Tarradellas havia estat sempre un home de Madrid i que ja els governs republicans tingueren una certa inclinació cap a ell. La

intervenció de López Rodó produí forts murmurs entre els parlamentaris i el públic, que protestà per la «demagogia» de l'ex ministre. Des de tot arreu, les afirmacions de López Rodó foren rebutjades. Així, Trias Fargas digué que la veritable intenció de López Rodó era la de desunir els catalans. «Els catalans sabem que només guanyarem aquesta batalla si estem units».

Però fou Jordi Solé-Tura, protaveu de la minoria comunista, qui, denunciant les ambigüitats del document del Ministeri de l'Interior que signifiquen el perill que el Govern vulgui imposar una pseudo-Generalitat, valorà positivament que el Govern, en accedir a negociar amb Tarradellas, reco-

neixia de fet la Generalitat. I, per això, si volem el restabliment efectiu de la Generalitat amb el seu president i el seu Consell, no hem de partir del document de Madrid, sinó dels principis concrets de l'Estatut de 1932. I serà amb aquests principis que la delegació negociadora tirarà endavant la recuperació de l'autonomia.

Després de tres hores i mitja de debat parlamentari, sis delegats seran els directes encarregats de fer realitat la voluntat del poble català. El suport unànime a les gestions de la Permanent i al document de París demostren que anem per bon camí.

JOAQUIM G.

Els acords amb Tarradellas

La Comissió Permanent de l'Assemblea de Parlamentaris i el President Tarradellas, reunits a París, van fer públic un comunicat de cinc punts que resumim:

1. L'acord en tots els temes plantejats va ser profund.
2. La gestió de Tarradellas a Madrid és valorada com a molt positiva.
3. Cal considerar el resultat d'aquelles converses i especialment el comunicat del Ministeri de la Governació com un «pas molt important ja que suposa el reconeixement per part del Govern de la necessitat de restaurar la Generalitat com a forma de dotar Catalunya de l'autonomia necessària en el marc de les seves institucions històriques, obrint camí, amb caràcter immediat, a una fórmula transitòria de restabliment de la unitat institucional de Catalunya sota el nom de Generalitat».
4. Els reunits opinen que tals resultats tenen com a fita l'obtenció de l'Estatut d'Autonomia. Amb aquesta finalitat, «el president de la Generalitat i la Comissió Permanent de l'Assemblea de Parlamentaris han decidit de seguir la negociació amb el Govern de l'Estat per aconseguir aviat els objectius següents:
 - a) Restabliment efectiu de la Generalitat de Catalunya
 - b) Retorn de l'honorable senyor Josep Tarradellas com a president de la Generalitat
 - c) Creació d'un Consell Provisional de la Generalitat, com a òrgan de Govern d'aquesta
5. Seran establertes les normes i els mitjans concrets de relació entre el President de la Generalitat i els parlamentaris.

A les fotos de J. C., dos moments de la segona sessió de l'Assemblea de Parlamentaris, en la qual va intervenir, en nom del PSUC, Jordi Solé-Tura.

Sobre la base de l'Estatut

Restabliment real de la Generalitat (és a dir, rebuig d'una mancomunitat de les quatre "províncies" catalanes), retorn de Josep Tarradellas com a president efectiu d'aquesta i formació d'un Consell Provisional, constitueixen els eixos de la fórmula de transició que l'Assemblea de Parlamentaris va aprovar en la seva segona sessió, ratificant així els acords de la Comissió Permanent reunida a París amb Tarradellas, per donar contingut efectivament autonòmic al compromís del govern de restituir provisionalment la Generalitat de Catalunya.

La segona sessió plenària i pública de l'Assemblea no va tenir l'emoció i solemnitat de la primera i no tots els acords foren adoptats per unanimitat, com correspon a un debat entre representants de partits que defensen interessos no sempre coincidents. Però, més enllà de les divergències a l'hora de jutjar la inclusió a la comissió negociadora d'un membre de la UCD, el partit del president, i de la viva polèmica desfermada per l'aliancista López Rodó en la seva sospitosa cursa per accedir a la ultracatalanitat des del pont d'un pintoresc i descafeïnat regionalisme, hi va haver acord unànime en l'aprovació de les bases de negociació amb el govern de Madrid en el sentit indicat més amunt i fou elegida la comissió negociadora que el PSUC havia proposat i que correspon complidament a la voluntat del poble català expressada el 15 de juny. La comissió s'ha entrevistat ja amb Martín Villa, ministre de l'Interior, encetant d'aquesta manera el camí de la negociació efectiva del contingut de l'autonomia, obert després de les eleccions i de la constitució de l'Assemblea de Parlamentaris.

No serà una batalla fàcil. I no ho serà, en primer lloc, per l'actitud del govern que, si en la seva declaració programàtica fa un pas endavant en relació amb els governs franquistes quan parla "d'institucionalitzar les regions en règim d'autonomia mitjançant el seu reconeixement constitucional", de-fuig —i la distinció no és merament semàntica— el terme "nacionalitats" expressant d'aquesta manera la seva intenció de no anar gaire lluny pel que fa al contingut de la Generalitat transitòria que el govern mateix va prometre en les conversacions de Suárez i Martín Villa amb Tarradellas. En efecte, aquella promesa, que les forces polítiques catalanes valorem positivament, no prejutjava el contingut polític de la Generalitat provisionalment restaurada. Entre una simple "mancomunitat de diputacions" —terme aquest que recull explícitament la declaració governamental— i una Generalitat funcionant d'acord amb els principis de l'Estatut de 1932 hi ha una distància tan gran com la que va del brutal centralisme que hem patit durant quaranta anys, ara tan

matisat com es vulgui, a l'efectiu autogovern.

Fins que les Corts aprovin una nova constitució que reconegui l'autonomia de nacionalitats i regions, la qüestió clau per a Catalunya és precisament la de quin serà el contingut del règim de transició. D'aquí ve la importància de la tasca de la comissió de parlamentaris elegida per l'Assemblea i per això aquesta comissió inicia les negociacions amb el teló de fons de la ratificació, per part de la mateixa Assemblea, dels acords subscrits a París entre Tarradellas i la Comissió Permanent, acords que signifiquen implícitament que la base de partida per negociar la fase de transició és la dels principis i institucions de l'Estatut de 1932.

Recolzada en el resultat electoral, que a Catalunya va donar un triomf absolut a les forces que estan per l'autonomia efectiva, i en l'expressió parlamentària de la nova correlació de forces sorgida a partir del 15 de juny, a tot Espanya, l'Assemblea de Parlamentaris i la seva comissió negociadora s'enfronten a una tasca que requereix fermesa i decisió i que ha de trobar, en totes les forces autonòmiques catalanes i, més enllà, en tot el poble, un suport clar i inequívoc que forci el govern a cedir en els seus propòsits d'abocar aigua al vi de les seves pròpies promeses.

Ningú no disputarà segurament pels noms, perquè allò que importa és el contingut. I el contingut d'una "mancomunitat de diputacions", tot i que s'anomeni d'una altra manera, fins i tot si adopta el nom de Generalitat, no té res a veure amb l'autogovern que Catalunya reclama. Una Generalitat sense contingut és absolutament inacceptable. Ho serà, no cal dir-ho, demà, un cop definit el nou marc constitucional, i ho és també avui quan, en espera que les Corts aprovin la constitució, es tracta d'obtenir una fórmula provisional d'autogovern. Entre altres raons, perquè el grau d'autonomia que la constitució aprovada per les Corts concedeixi a les nacionalitats espanyoles en general i a Catalunya en particular dependrà en bona mesura del grau d'autonomia que Catalunya sigui capaç de conquerir en aquesta etapa difícil i complexa de provisionalitat.

La base de partida de l'Assemblea de Parlamentaris en la seva tasca negociadora ha de ser, doncs, la dels principis de l'Estatut de 1932, com tàcitament va aprovar l'Assemblea en la seva segona sessió plenària. Vet aquí la importància d'aquesta sessió.

JOAN BUSQUET

Insuficients per resoldre la crisi

El tercer govern de la monarquia acaba de fer públics els principis orientadors de la seva política. Més que un programa detallat és una declaració d'intencions, bona part de les quals persegueixen el propòsit "d'escometre la normalització de la situació econòmica", la gravetat de la qual el govern, diu, assumeix plenament per afrontar-la "amb decisió i profunditat en un termini de dos anys".

EL GOVERN RECONeix QUE HI HA CRISI

Aquesta és una constatació positiva: el govern reconeix l'abast de la crisi. De fet no podia ignorar-lo. La producció està estagnada; no es fan pràcticament inversions; hi ha un milió de persones sense feina; la inflació és de l'ordre del 30 per cent; l'evasió de capitals supera milers i milers de dòlars, tant en sortida directa com en divises per aguantar la cotització per part del Banc d'Espanya; l'endeutament exterior ha augmentat perillosament.

Aquesta situació d'extraordinària gravetat, el primer govern Suárez intentava amagar-la tot seguint una política inflacionista d'irresponsable oportunisme electoral. Ara ha arribat l'hora de la veritat.

UNES PROPOSTES INSUFICIENTS

Dins de la generalitat del programa econòmic presentat cal assenyalar que considera que les notes dominants de la situació són la inflació i el dèficit exterior, oblidant de fet la importància de l'atur.

Les mesures proposades, de caràcter essencialment global,

no ataquen, tret de la desvaloració, el dèficit exterior. Es pretén combatre la inflació amb una sèrie de normes fiscals i de restriccions monetàries i creditícies, però fonamentalment s'anuncia una congelació salarial de fet.

Junt amb les mesures fiscals se'ns presenten una sèrie d'actuacions "liberalitzadores" justificades en la filosofia de privatitzar el ja migrat sector públic espanyol. Aquest ha acomplert fins ara les finalitats que li ha assenyalat el gran capital. El sanejament del sector públic no ha de consistir a reduir-lo sense més ni més, sinó a democratitzar-lo en la gestió i el control i a donar-li finalitats públiques. El programa, tot incorporant nominalment mesures també demanades per l'oposició, reflecteix el fet que el govern UCD és un govern vinculat a nivell polític, econòmic i també personal a l'oligarquia.

Aquest caràcter es veu sobretot a través de l'absència d'autèntiques mesures estructurals que ataquin les causes de la crisi, del dèficit exterior, de l'atur i de la inflació. El que fa el text del govern és reconèixer l'impacte "sobre una estructura heredada del pasado", però no adopta les mesures imprescindibles per incidir eficaçment sobre aquesta estructura, més enllà de mesures correctores positives com és ara l'establiment d'una imposició extraordinària sobre el patrimoni i la promesa d'eliminació del frau fiscal, a les quals ens referirem més endavant. No hi ha cap referència al sector agrari, sumit en problemes gravíssims de preus i de descapitalització d'explotacions, ni al sector de la pesca. Cap referència explícita tampoc a l'energia ni a una utilització racional i planificada, per part del sector públic, dels recursos energètics del país.

ALGUNES MESURES, PUNT PER PUNT

Una bona part de la declaració del govern es refereix a la reforma fiscal, i en aquest sentit s'anuncien projectes de reforma dels impostos sobre la renda, el patrimoni i les rendes més altes. Segons la

declaració, aquestes reformes serien la contrapartida de la congelació salarial. Ara bé, el propi govern reconeix que l'objectiu d'aquesta reforma és arribar a una estructura fiscal moderna i semblant a la d'altres països europeus. Per tant, sembla il·legítim argumentar que la correcció d'unes insuficiències i deformacions de l'estructura fiscal (desitjable fins i tot des d'una òptica capitalista) pugui constituir objecte de contrapartida. De qualsevol manera, per jutjar l'efectivitat d'aquesta reforma caldrà veure en què es concreten aquestes declaracions de principi.

La resta de la declaració fa referència a diverses mesures dirigides a resoldre la crisi econòmica. Entre aquestes mesures destaca la congelació dels salaris i d'altres típicament estabilitzadores, com són la reducció de la taxa d'expansió monetària i un enduriment de les condicions creditícies. Preveient l'augment de l'atur que aquestes mesures provocaran, el govern promet un "perfeccionament" del subsidi d'atur i mesures que tendeixin a crear nous llocs de treball, tals com la despesa en obres públiques i desgravacions fiscals a les empreses que amplii plantilles. Frenar la inflació exigeix una política global de gran abast i no polaritzada simplement en limitar els ingressos dels treballadors. I no hi

Frenar la inflació exigeix una política global de gran abast. (Fotos: J.C., E. Quintana i Arxiu).

ha una política global de gran abast com ho demostra el fet que la declaració del govern no conté mesures que ataquin dues fonts importants de la inflació: no hi ha, efectivament, propostes de control del mercat del sòl urbà i urbanitzable ni mesures per a la utilització democràtica dels recursos financers.

A part del caràcter molt incomplet d'aquestes mesures cal assenyalar que la seva efectivitat per evitar augments dramàtics de l'atur és molt dubtosa. D'altra banda, no hi ha cap mesura que pretengui assegurar la creació de nous llocs de treball a mig termini. Tampoc no s'ha previst res sobre l'important problema de l'atur dels joves. Ni els jubilats han merescut cap atenció del govern.

Pel que fa a les restriccions monetàries i creditícies, creiem que sense una intervenció directa i intensa sobre el funcionament del sector bancari, seran les petites i mitjanes empreses que no han caigut encara en les seves mans les que patiran aquestes restriccions de manera més intensa. Per tant, aquestes mesures

tendiran a augmentar la concentració monopolista dominada per la gran banca. És cert que la declaració preveu la creació d'un institut oficial de crèdit per a la petita i mitjana empresa, però això no pot ésser sinó una mesura complementària que, per ella sola, no pot salvar la situació d'aquestes empreses, la qual reclama una actuació específica i de caràcter immediat.

El programa econòmic del govern, doncs, tot i contenir aspectes positius que el diferencien dels programes de governs anteriors, podem considerar-lo —en una primera anàlisi que caldrà anar precisant a mida que es concreti en mesures pràctiques— com a clarament insuficient per resoldre la crisi. Ara caldrà que el govern, a l'hora de definir concretament i d'aplicar el programa, compti efectivament amb tots els sectors socials i partits polítics, als quals ha demanat, a l'hora d'explicar al país les seves intencions, la col·laboració responsable perquè la nova política econòmica contribueixi de debò a consolidar la democràcia.

ENRIC SARDÀ

Mataró

Obrir portes tancades

MATARÓ. (Toni S. Serra). — En una atmosfera de crisi i dificultats econòmiques i, a la vegada, de nou relançament de les activitats reivindicatives, que ni a unes ni a altres atura l'estiu democràtic que epidèrmicament es viu, els partits i coalicions polítiques que a les darreres eleccions van rebre el màxim suport de la població mataronina ja han fet conèixer els punts concrets per portar a terme un control de l'Ajuntament, control que, explícitament, es recalca que durarà fins les properes eleccions municipals que posaran fi als últims consistoris franquistes, per sempre més.

Diferents empreses de la localitat han començat a tancar les portes davant la manca de diner. Més d'un centenar d'obres de la construcció de l'empresa «Graupera S. A.» estan al carrer. També les indústries «Tecofi», «Reniar» i «Antonio Soler, S.A.» han suspès contractes de treball. I això només és el començament. Paradoxalment, la nefasta política econòmica del franquisme dona els seus màxims fruits en contra del petit i mitjà empresari al mateix moment de l'entrament de la dictadura. És com una venjança.

El passat fi de setmana, en un altre ordre de coses, Mataró ha viscut dos tipus d'ocupació de locals. Per una banda, la Unió de Pagesos del Maresme ha pogut celebrar per fi una assemblea comarcal a la seu de l'ex-«Hermandad Sindical de Labradores y Ganaderos». L'entrada a aquest edifici, fins ara monopolitzat pel búnker sindical agrari, capitanejat pels senyors Rodon i Serra, va haver de fer-se forçant la porta principal. Però, com a símbol de la feblesa d'aquest búnker, una sola puntada de peu fou suficient per tenir-hi accés. I res no es va estropellar.

També un grup de joves que combreguen, alguns d'ells, amb les filosofies llibertàries i contraculturals van irrompre dins d'un dels locals abandonats de l'antiga Unió de Cooperadors, avui propietat, per l'art de l'oportunisme i de l'arribisme, dels mateixos homes que manifestaven la clínica «Alianza Mataronense», de dolorosa memòria per

als malalts de Mataró i comarca. Els joves pretenen crear-hi un Ateneu Popular.

Començant a trepitjar la política en majúscules, les forces democràtiques han fet conèixer els objectius que pretenen portar a terme en la «Comissió per al Control i la Informació Municipals». Rebutjant el buit de poder, els partits democràtics entraran a l'Ajuntament a fi i efecte de vetllar totes les qüestions municipals d'incidència popular. Es té clar que cal evitar que el consistori hipotequi el futur de la ciutat. Per això es constituïràn comissions tècniques «ad hoc» —el PSUC, en concret, ja en té una de creada— estimulant a la vegada l'actual corporació per tal que reduïxi els dèficits comunitaris.

Dintre de les tasques que s'autoimposa aquesta Comissió de Control, n'hi ha una que pot donar molt de si: posar a la vista de tots els ciutadans les meringues i malifetes que fins i tot avui encara cüegen dins l'òrgan d'administració local.

Avui, però, encara no ha tingut efecte la primera trobada amb els representants de l'últim Ajuntament franquista mataroní. Per tant, es desconeix com seran les relacions. Ara, el que sí ja es pot afirmar és que dedins la macrocefàlica institució municipal hi ha molta gent que té ganes de començar a explicar «xanxullo».

L'ocupació de la «Hermandad» a Mataró.

Tres opinions

Una declaració imp...

El nou govern Suárez —el tercer de la Monarquia— ha donat ja a conèixer el programa que ha de guiar la seva actuació en els propers mesos. Escassament 24 hores després d'haver-ho fet, TREBALL ha volgut posar-se en contacte amb algunes de les personalitats de la vida laboral i ciutadana de Catalunya per tal de copsar la seva opinió respecte als punts que el programa contempla. Les necessitats d'edició ens han deixat molt poc temps per fer-ho i, per tant, han impedit que fossin algunes més les opinions de què ara disposem. En certa mida, però, les que tenim són prou representatives d'amplis sectors populars. Sectors que —mancats encara d'una anàlisi més detallada— coincideixen a considerar la declaració del govern força imprecisa i en alguns aspectes perjudicial per als treballadors, malgrat que els criteris que la presideixen són diferents dels que ho feien en temps del franquisme.

La pregunta que els hem formulat és: "Quines són les primeres impressions que heu tret després de conèixer les mesures programàtiques del govern?"

JOSEP LLUIS LÓPEZ BULLA (Secretari general de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya):

"No hem discutit el programa de forma col·lectiva encara, però d'entrada ens sembla que la política salarial que el govern ha suggerit és molt difusa i ambigua perquè no diu en quina escala es produirà la moderació dels salaris. I això és més greu quan no hi ha justícia econòmica ni soci-

al. No sabem encara com s'aplicarà concretament aquest programa pel que fa als salaris, però fa la impressió de ser una política imprecisa que en cas de fer-se efectiva hauria de ser-ho a partir dels salaris més elevats i mai dels més baixos. I, això sí, és imprescindible que vagi acompanyada de mesures de justícia social."

PACO GIMÉNEZ (Unió Sindical Obrera):

"Encara no hem tingut temps d'estudiar-ho a fons. És evident que manca una articulació clara, una concreció de tot el que es diu en el programa. És molt bonic dir que es farà una reforma fiscal en tres mesos, però, ¿com es farà? Això és el que no es diu. Hi ha un tema en la declaració que és molt delicat: la moderació de salaris. Els treballadors no volem pagar de nou la crisi a costa de la nostra butxaca. El paquet de mesures no és en absolut beneficiós per al treballador —i això ho entenem perquè en últim terme l'únic beneficiari ha d'ésser el país en el seu conjunt— però no volem que la caòtica situació econòmica la pagui ningú, i menys el treballador. Nosaltres no podem estar d'acord amb la congelació de salaris, que una cosa és la negociació i una altra molt distinta és la congelació."

ALBERT PONS VALÓN (President de la Federació d'Associacions de Veïns):

"Des de punt de vista de declaració programàtica en si, aquesta és interessant perquè

No n'hi ha prou amb pegats

La crisi del tèxtil ha pres les darreres setmanes proporcions alarmants arreu de Catalunya. Tancament d'empreses i expedients de crisi són a l'ordre del dia.

En les últimes tres setmanes, a la comarca d'Osona s'han produït expedients de crisi, reestructuracions de plantilla, anul·lacions de contractes temporals, a partir dels quals més de 400 treballadors han perdut, o estan a punt de perdre, el seu lloc de treball. A la comarca del Bages són, en aquests moments, nou les empreses del tèxtil que amenacen de tancar. A Sabadell la xifra de parats del sector passa de dotze mil. A Terrassa, darrerament, han tancat portes Onandia-Sata i Barata Hnos. i d'altres empreses com Fontanals, Fantasit, Textil Industrial Laye, Sanllef, Egarfil, Egar Punt, Policrint, es troben amb expedient de crisi.

UNITAT SINDICAL I CIUTADANA

Hem demanat a Paco Gordillo, secretari general de la Unió Sindical de les Comissions Obreres a Terrassa, la seva opinió sobre la situació del tèxtil.

"Avui ens trobem davant d'una crisi molt greu de tot el tèxtil, tant de la llana, com del cotó, ram de l'aigua... El problema és divers. Cal dir que la reestructuració del tèxtil que pretenia transformar les empreses no productives ha estat un fracàs. La situació —segueix explicant Gordillo— ve molt influenciada pels resultats electorals, sobretot els obtinguts a Catalunya, que han creat un cert desconcert entre l'empresariat i, sobretot, a la banca, que ha reduït de forma dràstica el crèdit a la petita i mitjana empresa, provocant una evident falta de líquid en uns moments que cal pagar els sous extres de les vacances. Amb un ajut financer per part de la banca molts problemes tindrien so-

lució.

"No som nosaltres —continua Gordillo— els més indicats per dir-ho, però és evident que els empresaris tenen avui problemes d'organització. No existeix una unitat empresarial i els organismes actuals no controlen la situació. Això els fa dèbils a l'hora d'exigir una política creditícia més d'acord amb els seus interessos, una política que primés l'exportació i no permetés, per exemple, l'arribada massiva de samarretes de Formosa.

"Nosaltres, a nivell de Terrassa, hem mantingut converses amb grups d'empresaris i pensem que en algunes coses van desenfocats. Per a ells, el problema es redueix bàsicament a la possibilitat de reestructurar les plantilles. Nosaltres creiem que aquest no és el problema de fons, entre altres coses perquè el treballador té dret a un lloc de treball. Ells pensen que el problema l'ha de resoldre la Seguretat Social amb els fons que paguem entre tots. La so-

lució és tota una altra i passa per una clarificació dels mercats, de les importacions i exportacions, per l'ajut financer a la petita i mitjana empresa. No es tracta de continuar incrementant el nombre de parats, que a Terrassa són ja més de cinc mil."

una estratègia a nivell ciutadà. En primer lloc, cercar la unitat de totes les forces sindicals de cara al problema. Dialogar tot el que calgui amb els empresaris i més concretament amb l'Institut Industrial de Terrassa, no per cercar pactes sinó per intentar clari-

LA DEFENSA DEL LLOC DE TREBALL

El comitè comarcal d'Osona del PSUC ha publicat també un document referit a la crisi del tèxtil on podem llegir: "La solució, per als empresaris, no radica en fer front als sindicats obrers, sinó en defensar-se davant els interessos de la gran banca i els grans monopolis. A la nostra comarca cal que els treballadors prenguin consciència de la necessitat de lluitar per la defensa del lloc de treball, la necessitat d'afiliar-se a les centrals sindicals per tenir més força, desenvolupar la solidaritat entre tots els treballadors i reforçar la unitat sindical" D'altra banda, les centrals sindicals d'Osona han convocat dues assemblees, la darrera de les quals, celebrada el dia 12, acabà amb una ma-

nifestació pacífica pels carrers de Vic.

A Manresa, el dia 9, es va celebrar un míting de Comissions Obreres per analitzar la problemàtica del tèxtil, amb la presència de l'Agustí Prats, secretari general de les Comis-

La crisi del tèxtil ha pres proporcions alarmants al Vallès, a Osona i a d'altres comarques catalanes. Però no és solament el tèxtil...

Preguntem a Gordillo que pensa fer CCOO davant d'això.

"Per part de CCOO hem vist la necessitat de muntar

ficar la situació. Finalment cridar les forces polítiques, entitats i poble en general a fer-se càrrec d'un problema greu que no es pot carregar sobre les espatlles dels treballadors sinó que cal cercar-li sortides, com són una autèntica reforma fiscal, un pla d'inversió pública, crèdits apropiats a la petita i mitjana empresa..."

ELS EMPRESARIS HAN D'AFRONTAR LA SEVA RESPONSABILITAT

El comitè de Sabadell del PSUC ha fet públic un comunicat referit a la crisi del tèxtil on s'assenyala que els interessos de la gran banca no coincideixen amb els de la petita i mitjana empresa i com, a l'hora de tancar crèdits, opera amb absoluta indiferència respecte als conflictes econòmics i socials que les seves decisions poden provocar. Afegeix el document que els empresaris i els seus organismes representatius no han estat capaços de preveure les dificultats amb antelació i reclamar del govern i de la banca les mesures apropiades. Acaba fent una crida als empresaris perquè afrontin llur responsabilitat sense recórrer al tancament d'empreses, ara que es considera inajornable que el govern, conjuntament amb les forces polítiques del país, abordin la solució immediata a la crisi econòmica, i que les centrals sindicals i la classe obrera defensin el lloc de treball.

ris, no radica en fer front als sindicats obrers, sinó en defensar-se davant els interessos de la gran banca i els grans monopolis. A la nostra comarca cal que els treballadors prenguin consciència de la necessitat de lluitar per la defensa del lloc de treball, la necessitat d'afiliar-se a les centrals sindicals per tenir més força, desenvolupar la solidaritat entre tots els treballadors i reforçar la unitat sindical" D'altra banda, les centrals sindicals d'Osona han convocat dues assemblees, la darrera de les quals, celebrada el dia 12, acabà amb una ma-

sions Obreres del tèxtil a nivell de Catalunya.

La crisi del tèxtil és greu i està emmarcada en un context de crisi general que la fa més greu encara. Cal que entre tots trobem la solució. De no fer-se així, de no tenir en compte el moment polític i econòmic que viu el país, es podria obrir un procés de conseqüències imprevisibles que en res no ajudaria a la consolidació i l'enfortiment de la democràcia.

JOAN SANJUAN

recisa

és més coherent que les del franquisme. Tanmateix, oblidada grans espais d'actuació que haurien d'ésser abordats sense dilacions pel govern. La reforma fiscal que s'apunta sembla coherent; potser és una mica "discreta": si més no, dependrà de la seva aplicació i del control dels ingressos a través del patrimoni (fet aquest que pot produir injustícies). És molt positiu, però —donat que sectors de la gran banca formen part del govern—, que s'hagi abordat la qüestió d'aquesta manera, ja que això vol dir que, ara ja, l'oligarquia dominant accepta aquesta mena de control; control que, en tot cas, haurà de fer-se pel poble vetllant pels propis interessos. És preocupant el creixement moderat de salaris que el govern suggereix perquè significa que els qui pagaran els plats trencats seran els de sempre: el que s'hauria de fer seria una justa distribució de la riquesa. Quant a programa polític, no es recull cap previsió —fonamental ara— d'elaborar una llei municipal que substituï l'actual, que ja s'ha quedat totalment inservible. Dona la impressió de ser un programa molt condi-

La crisi de l'agricultura: ni un mot a la declaració programàtica del Govern.

onat per circumstàncies externes: el problema més greu és l'endeutament del país i les mides aquestes no suposaran cap solució ràpida, com seria de desitjar. L'única solució que hi ha és la d'aconseguir una producció més gran a

preus més competitius, i això depèn no tant del fet que els treballadors treballin més com d'una política de gestió més adequada i més justa en general."

JOAQUIM G.

Tarragona Una victòria del pagesos

TARRAGONA (Enric de Gràcia).— La conducció de gas València-Bilbao-Barcelona, que construeix l'empresa Enagàs, va suscitar les protestes dels pagesos del Catllar i Bonastre perquè ha provocat perjudicis més grossos que no els que s'estimaren en principi. En efecte, l'empresa va expropriar setze metres d'amplada, però la terra remoguda s'ha abocat a ambdós costats i ha ocupat uns altres deu o vint metres més, sense respectar conreus. Fins i tot els arbres van quedar enterrats.

oferia Enagàs.

Per això els pagesos acudiren amb els seus tractors i van paraitzar les obres. LLavors l'empresa va convocar una reunió, a la qual assistiren tres alts càrrecs d'Enagàs i alguns membres de la Unió de Pagesos. Es va arribar a un acord de seguida. L'empresa va accedir a tots els punts reivindicats pels afectats i va pagar l'import amb un taló a nom de la Unió de Pagesos perquè aquesta en faci la distribució. La satisfacció dels pagesos per l'èxit d'aquesta lluita és tan gran que han decidit de cedir una percentatge de la indemnització a les caixes de la Unió de Pagesos.

De més a més, des de feia sis mesos els afectats no tenien noves de llurs peticions, que pujaven sis vegades el que

Ciutat roja del cinturó

L'Hospitalet és una de les ciutats roges de Catalunya. Les eleccions ho han dit. Més del 75 per cent de la població va donar el seu vot als partits obrers, i el PSUC va jugar un bon paper: el 25,5 per cent. El resultat electoral no deixa de tenir la seva lògica ja que la població és fonamentalment obrera. Avui el PSUC comença a afrontar la responsabilitat que representa tenir al darrere trenta-vuit mil vots.

«VOLEM DONAR RESPOSTA ALS NOSTRES VOTANTS»

—L'organització del PUSC a l'Hospitalet —ens diu el responsable polític de la zona, Josep Fariñas— és molt conscient del compromís adquirit. Volem donar una resposta als nostres votants i

continuar el contacte amb ells. Creiem que la millor resposta avui és lluitar per la consecució d'una constitució democràtica i també per evitar que els treballadors paguin la crisi.

—Mirant enrera, els comunistes de l'Hospitalet diuen en un tríptic repartit profusament entre la població: «Ens sentim molt satisfets dels resultats, ja que són expressió clara del caràcter obrer de la nostra ciutat, de la seva experiència de lluita, de la seva consciència de classe i de l'amplitud de la derrota que hem infligit als representants del franquisme. Aquest èxit ens deu servir ara per aconseguir que l'Ajuntament sigui governat pels autèntics representants dels treballadors. Les eleccions municipals, una

altra batalla que haurà de presentar-se sobre la base de la mobilització popular i la més ampla unitat de les forces veritablement democràtiques, han d'escorbar per sempre l'oligarquia franquista local que fins ara ha tingut l'Ajuntament com a lloc de vida d'un reduït grup de propietaris del sòl i industrials».

—Durant la campanya electoral, el PSUC ha vist créixer sense parar els seus afiliats...

«EN POC TEMPS HEM DUPLICAT EL NOMBRE DE MILITANTS»

—Ni més ni menys. En poc temps hem duplicat el nombre de militants, hem oberts locals i la dinàmica no para. També CC.OO., han vist créixer les seves files. Durant la campanya, més de set mil treballadors hi han entrat. Avui el 20 per cent d'asalariats de l'Hospitalet pertanyen a aquest sindicat.

—Quin serà el paper del PSUC fins a les eleccions municipals?

—Fa poc hem tret un document, que presentem a les altres forces polítiques democràtiques per a la seva discussió, en el qual plantejarem un pla fins a les municipals. Primer creiem fonamental que es resolgui el greu problema del cens, que tants vots obrers ha impedit. Després, veiem necessari formar una comissió que fiscalitzi l'actuació de l'actual consistori i eviti que s'empit-

jorin les condicions de vida de la nostra ciutat. Volem també que els partits democràtics i les entitats ciutadanes elaborin un pla d'urgència fins a les eleccions i, sobretot, exigim la màxima transparència en la gestió que es faci.

—Creieu que es pot augmentar el percentatge?

«VOLEM CANVIAR LES COSES A L'HOSPITALET»

—Sense dubte. El vot comunista d'aquestes eleccions ha estat molt conscient i el continuarem tenint i d'altra banda, tant a les fàbriques com a les entitats pensem fer una gran campanya d'informació per fer conèixer qui som i què volem els comunistes. Volem canviar les coses a l'Hospitalet i la població també. Segur que a les properes eleccions municipals farem un gran paper.

—¿I potser hi haurà alcalde comunista?

—Potser, potser...

Hi haigui o no un alcalde comunista és evident que el poble de l'Hospitalet ha començat a canviar les coses. El passat només ha pogut atreure l'1 per cent. Socialistes i comunistes tenen a les seves mans la possibilitat de resoldre els quaranta anys de mala gestió. La ciutat roja comença a fer-se.

MIQUEL ALZU

També a Lleida

Qué cal fer per canviar les coses

LLEIDA (Corresponsal). — També a Lleida ciutat el PSUC es va dirigir als seus electors per explicar com canviar les coses. Fou dimarts, dia 12, a la Cooperativa Agrícola «Els Pagesos», on assistiren unes 600 persones.

Presentà l'acte Felip Rull en nom del comitè local de Lleida. Magda Ballester es referí a la situació socio-econòmica de les terres de Lleida i va remarcar que no és veritat que es tracti d'un país pobre sinó que gran part de la seva producció va a parar a mans dels monopolis. La sortida a tot això ha de ser eminentment política, argumentà Magda Ballester. Cal un control democràtic i una presència als òrgans de poder. Es referí a la necessitat que els partits polítics i les entitats controlin la gestió municipal, sobretot pel que fa referència al pla d'ordenació urbana de la ciutat de Lleida que es presentarà a aprovació un dia d'aquests. Féu també una valoració del resultat de les eleccions.

Pere Ardiaca féu una anàlisi de la situació econòmica i de les mesures econòmiques del govern. En les mesures proposades pel govern s'endevina una bona voluntat però són incompletes, sobretot pel que fa al problema de l'atur obrer i de la contenció de preus, aspectes aquests poc matisats en la declaració oficial. Féu una equiparació entre aquestes mesures i les que el PSUC proposava en el seu programa electoral. Ardiaca acabà denunciant com s'havia portat l'escrutini dels vots a Lleida i fent saber que els candidats del PSUC seguirien lligats amb els seus electors i amb el poble en general.

Gregori López Raimundo fou el darrer orador i en la seva intervenció es dedicà fonamentalment a ressaltar els aspectes més importants del moment polític. L'Assemblea de Parlamentaris, la negociació de Tarradellas a Madrid, la negociació amb el govern a través d'una representació de l'Assemblea de Parlamentaris, foren destacats pel secretari general del PSUC com elements molt importants en el camí de la recuperació de l'Estatut.

López Raimundo afirmà que, com a diputat, se sentia representant no solament dels qui van votar-lo directament sinó de tot Catalunya i que, per tant, assumia la defensa dels interessos de Lleida.

(Foto J. Masip)

El poble, paralytitzat Síria: una mort sense sentit

BAGES (Corresponsal). — Roc Peralta, de 28 anys, dona i tres fills, veí de Manresa, moria a la matinada del dia 12, a la població minera de Síria, d'una bala disparada per un guàrdia civil.

Havia anat a la festa major i trobaria la mort, una mort estúpida, sense sentit, vell reflex d'una dictadura que, com el malson, es perllonga més enllà del despertar.

Reflex de dictadura fou que l'alcalde de Síria cridés la Guàrdia Civil quan unes vuitanta persones protestaven perquè en un ball de festa major s'obligava a anar amb corbata i es recomanava el vestit llarg de nit per a les senyores. Reflex de dictadura és voler convertir unes festes de caire popular d'un poble miner en una mena de parada d'ostentació i de ball de societat. Reflex de dictadura és carregar contra els dissidents amb les armes a punt de matar.

Dimarts, dia 12, tot el poble estava paralytitzat. Els miners no anaren a treballar, bars i botigues baixaren les portes. A primera hora de la tarda feren acte de presència a Síria els diputats del PSUC Joan Ramos i Cipriano Garcia, així com López Bulla i Rodríguez Rovira, del Secretariat Nacional de CCOO, i les forces polítiques de Síria i la comarca del Bages. Tots ells negociaren amb el tinent coronel de la Guàrdia Civil de la

comandància de Manresa una manifestació que, formada per més de 500 persones, es dirigí a l'Ajuntament. Davant la manifestació anaven els diputats del PSUC i els representants de les forces polítiques i sindicals. Un cop a l'Ajuntament, aquest es trobava totalment buit. Des del balcó de la casa de la vila fou llegit un manifest on, entre altres coses, es declarava l'endemà, dimecres, dia de dol per a tot el poble de Síria, es demanava la dimissió del consistori i la creació d'una comissió investigadora dels fets. No reeixí l'intent d'un membre del FRAP de marxar violentament sobre la caserna de la Guàrdia Civil, proposta que fou rebutjada amb grans xiulets. Després d'unes paraules de Joan Ramos es dissolgué la manifestació mentre que els representants entregaven la resolució al tinent coronel i a l'alcalde.

L'endemà, Síria aparegué tot parat i tancat, només els forns despatxaren pa. A Manresa es va celebrar un funeral, seguit de manifestació fins al cementiri. Hi participaren unes cinc mil persones.

El poble ha manifestat la seva repulsa i el seu dolor per la sang inútilment vessada, i ho ha fet de forma responsable, però amb la contundència del qui vol desterrar tot reflex de dictadura. Un cop més, les forces democràtiques al costat del poble, decidits tots junts a canviar les coses.

Partits i ajuntaments

La crisi dels Ajuntaments vé de lluny, però després de la victòria de les forces democràtiques i d'esquerra el 15 de juny, la situació ha empitjorat considerablement.

Una sortida que semblava lògica i fàcil era la d'exigir la dimissió d'alcaldes i regidors. Si ho demanàvem fa un any, fa dos anys, perquè no ara? Però aleshores es tractava de mobilitzar el poble per anar trencant els aparells de la dictadura. Avui es tracta de construir les institucions democràtiques entre tots, sobre la base dels partits i a través d'eleccions lliures. La dimissió dels actuals consistoris podria crear més problemes que els que pretenia resoldre: el buit del poder local no facilitaria ni la gestió quotidiana ni la preparació d'eleccions. La formació de «comissions gestores» no és en general una solució vàlida perquè tindran els mitjans per a una bona actuació durant aquest període ni pot traduir-se mecànicament el resultat de les eleccions generals en termes de poder municipal. Per aquestes raons el PSUC no ha llançat una campanya per la dimissió d'alcaldes i regidors i tampoc no ha defensat la constitució de comissions gestores arreu de Catalunya.

Això no vol dir que en determinats casos no calgui exigir la dimissió d'alguns personatges particularment inacceptables per a la població i àdhuc, com un cas excepcional, no es pugui formar una comissió gestora si ja s'ha produït la dimissió o l'abandó de fet de l'Ajuntament per part de la majoria del consistori.

El PSUC sosté la constitució de comissions municipals de partits polítics. A diverses ciutats de Catalunya ja funcionen, amb noms diferents. Sovint hom empra el terme de «Comissions de Control». No creiem que sigui el més indicat doncs fa suposar que aquestes comissions tenen d'entrada competències i mitjans per exercir un control real i no és així. De totes maneres no cal fer una qüestió de principi del nom. El fet és que els objectius d'aquestes comissions són en general els adequats, com per exemple a Mataró, Cornellà, Mollet, Sabadell, Girona, Lleida, Tarragona, l'Hospitalet, etc. i corresponen a la declaració de partits polítics que reproduïm en aquest número de TREBALL.

Aquesta declaració és molt positiva, ja que permetrà generalitzar i donar més coherència a les comissions municipals de partits polítics. I com es diu al començament, avui la crisi dels ajuntaments només pot resoldre's d'una manera: celebrant eleccions municipals. Cal fer aquestes eleccions com més aviat millor i per això pensem que és insuficient la declaració del govern quan diu que seran «convocades» durant l'any 1977 (per celebrar-les quan?, ja que poden ser convocades el 77 i fetes el 78). La discussió d'aquestes eleccions serà una de les qüestions fonamentals a les Corts (preparar una Llei Municipal o una reforma de la de 1975) i en el cas de Catalunya també una de les qüestions a

negociar per part de l'Assemblea de Parlamentaris amb el govern (si se celebrara en el marc provisional d'autonomia). Per accelerar les eleccions municipals creiem que la Llei Municipal hauria de ser sobretot una llei electoral que permetés constituir ajuntaments molt ràpidament segons un procediment democràtic.

En un pròxim article ens referirem a diverses qüestions que plantegen les comissions municipals de partits polítics. Ara ens limitem a citar-ne alguns: Primer, quins partits hi han de participar? Tots els que hagin participat a les eleccions, tinguin una presència mínima a la ciutat i acceptin els objectius expressats en la declaració de partits polítics. No creiem que calgui excloure per principi la UCD (ja que no són comissions de l'«oposició» al govern). Segon: què fem si els ajuntaments no accepten negociar amb aquestes comissions? Creiem que no cal radicalitzar les coses i que pot ser més útil començar per establir un mecanisme de relació amb els alcaldes i regidors més oberts (ara ens en trobarem molts). Els altres hi aniran entrant, i és millor portar-los cap ací que no forçar la seva dimissió, si és per evitar.

Tercer: l'existència de les comissions de partits polítics ¿anulla el paper de les entitats ciutadanes i de barri i de les mobilitzacions? Rotundament, no. Les entitats han d'expressar, avui, encara més que ahir, els diferents interessos i necessitats populars. Les mobilitzacions són necessàries per fer aparèixer llur força. Els partits i les comissions, en tot cas, recullen aquestes reivindicacions, no per resoldre-les sinó per pressionar també sobre l'ajuntament i el govern i contribuir, si és possible, a buscar solucions. Ara bé, és preferible que les comissions estiguin formades només per partits polítics, que són les organitzacions que poden optar, amb les eleccions, a la gestió municipal.

I quart, aquestes comissions ¿presuposen alguna aliança electoral? No, de cap manera. Per això poden ser molt més amples. També poden crear un nucli estable amb una composició que tingui en compte els resultats electorals. Les seves tasques són d'intervenir avui respecte a la gestió municipal d'aquest període i contribuir a preparar les condicions per a unes eleccions municipals democràtiques. No presuposen una coalició electoral (avui és impossible sense conèixer la llei electoral i en una situació tan fluida com la que hi ha). Això no vol dir que aquestes comissions no ajudin a crear un clima de confiança entre algunes forces polítiques que pugui facilitar més endavant acords electorals o formes de cooperació diverses en la gestió municipal. Però això ja es veurà.

JORDI BORJA

AVINGUDA DE JOSEP MOIX

SABADELL (Corresponsal).— ¿Qui reivindicaria avui el nom de José Antonio per a un dels carrers més importants de qualsevol localitat? Tret de l'articulista del diari "Sabadell", de l'ex-cadena de l'ex-Movimiento (encara és possible que l'únic diari d'una ciutat tingui un vergonyant to blau), ho reivindicarien els de l'Alianza Nacional del 18 de Julio i els falangistes autèntics (suposem que els falsos també). Tot plegat, "pela amb deu", que diria el castís, o dit amb termes polítics, menys de l'1 per cent dels qui van votar el 15-J. Doncs bé, malgrat la quasi nul·la voluntat de perpetuar aquest nom —com el d'un altre que jo sé— a través d'avingudes i carrers principals, encara els teniu aquí com si volguessin indigestar-nos la democràcia.

Es per això que l'Associació de Veïns de l'avinguda (de José Antonio) de Sabadell va decidir passar una enquesta entre tots els veïns per tal de

rebatejar un carrer tan principal. L'enquesta suggeria un seguit de noms, com Jaume Viladoms, Joaquim Costa (nom que portava l'avinguda abans de la guerra), Josep Moix i d'altres. El nom més votat fou el de Josep Moix, antic alcalde de Sabadell, dirigent sindical, ministre de Treball durant la República i president del PSUC en el moment de la seva mort a l'exili, a Praga, l'any 1973.

No hi ha dubte que la més justa nomenclatura dels nostres carrers i places només podrà ser abordada de forma plena a partir d'uns ajuntaments elegits democràticament. Però és bo que en parlem des d'ara i ho reivindicuem amb força. La democràcia també consisteix en això, en lloar aquells que l'han feta possible i oblidar, en el profund respecte que ens mereixen els morts, els qui obriren el pas o perpetuaren una de les pitjors dictadures que ha viscut el món contemporani.

Internacional

Itàlia

Un programa negociat

El 4 de juliol podrà ser considerat pels italians un dia històric. Aquell dia, tots els partits "de l'arc constitucional" (comunista, democristià, socialista, republicà, lliberal i socialdemòcrata), amb excepció neta i clara dels neofeixistes del MSI firmaren el primer acord sobre un programa de govern. La primera observació és que es tracta d'una gran victòria popular, ja que els comunistes són directament associats a decisions governamentals per primera vegada des de 1947, quan a Itàlia i a diversos països europeus els partits comunistes foren foragitats dels governs d'unitat nacional sota la pressió directa i descarada dels Estats Units.

Vist això, cal reduir l'esmentat acord a les justes proporcions, fins i tot per veure en detall els elements més positius de la delicada negociació que l'ha fet possible. El text complet de l'acord planteja molt clarament dues ra-

ons fonamentals: d'una banda, es diu que "les institucions s'han vist greument amenaçades", i d'altra, s'insisteix que "la situació econòmica és dramàtica". Alhora, la introducció del text esmentat no amaga tot un seguit de divergències que subsisteixen entre tots els partits implicats.

Vist de prop, l'acord significa també un avenç de les forces populars per altres raons: en matèria d'ordre públic (molt greument amenaçat a Itàlia per un seguit de "Grupos" professionalitzats, de dubtosa procedència), l'esforç del PCI ha pogut frenar els intents antidemocràtics dels elements més reaccionaris de la dreta constitucional; a nivell econòmic, la presència d'un partit com el PCI garantirà la discussió, amb participació sindical, sobre programació industrial i agrícola, control del crèdit, etc; en matèria d'autonomia regional, la DC ha hagut de cedir, i es tirarà endavant la descentralització; fins i tot a nivell de premsa i informació, e lluitarà contra les grans concentracions d'òrgans d'informació, s'ajudarà des de l'Estat els diaris més pobres i es limitarà el preu del paper i de la producció en general.

Deturem-nos ara en el que és important. ¿Es tracta o no del famós "compromís històric"? És difícil respondre, i és millor remetre'ns a la prudència i manca de triomfalisme amb què els comunistes italians han assolit aquesta nova victòria parcial. És segur que és una victòria el fet que el PCI estigui explícitament associat a tasques de govern, encara que l'acord sigui puntual i no sobretot un programa governamental; és cert que la "llarga marxa" dels comunistes italians cap a les institucions

segueix endavant i arriba ja parcialment al cim de l'executiu, encara que el govern italià sigui formalment "monocolor"; és cert que les forces populars estan millor representades que mai, a través dels comunistes, encara que la lluita sindical i d'altres organismes de masses tinguin molt camí al davant.

L'acord de govern, si més no, deixa clar que la crisi estructural que colpeja Itàlia és

molt greu, i que per tirar el país endavant es necessita la intervenció decidida d'un partit comunista que no compta solament amb el 34 per cent dels vots, sinó que té "l'hegemonia moral" de la societat. L'esperit de responsabilitat de què fa prova el PCI demostra que està preparat per guanyar, però també per administrar assenyadament cada conquesta parcial. No és pas fàcil.

C.A.I.

Declaració de principis

Un dels capítols de la declaració programàtica del govern que ha passat, de moment, més desapercebut, és el de la política exterior.

Amb aquest capítol passa com amb tota la declaració. Té aspectes correctes, a nivell de declaració de propòsits, com són les referències al "ple respecte de les normes del Dret Internacional i dels principis de les Nacions Unides... la defensa dels Drets Humans... i la definició d'un ordre econòmic internacional just i equitatiu", així com les referències a la "declaració final de la Conferència de Cooperació i Seguretat Europea", i té aspectes que defineixen clarament la posició que el govern entén tenir a nivell internacional, com és "el desenvolupament de les actuals relacions d'amistat amb els EEUU i la cooperació i la contribució al sistema defensiu occidental". És cert que l'Estat espanyol, actualment, és a l'òrbita occidental i ocupa un lloc concret en el si dels dispositius estratègics dirigits i controlats pels EEUU. Però la declaració podria dir que, respectant tot allò que calgui, el govern entén recuperar plenament i mantenir la sobirania, i assenyalar que una Espanya democràtica té el seu futur dins d'una Europa unida. Tant més que la declaració diu, molt justament, que la qüestió de l'ingrés eventual a l'OTAN ha de ser debatuda pels representants elegits pel poble. Això implica debat, i en la discussió el govern es veurà obligat a precisar molt més la seva posició.

Després queda el capítol de les preguntes, que desitgem que trobin el seu lloc també en els debats parlamentaris. Per exemple, el govern es podria plantejar de nou la qüestió del Sahara i el vergonyós "acord tripartit" entre Madrid, Rabat i Nouakchott que deixà sense país el poble saharià; el govern podria començar a plantejar-se, en el marc dels principis humanitaris que guien el capítol internacional de la declaració, una nova política envers les dictadures llatinoamericanes i concretament del "con sud", on ciutadans espanyols han estat assassinats, sense que els anteriors governs obtinguessin més que vergonyants excuses de Pinochet, i on els drets humans són trepitjats dia per dia.

En aquest sentit, els treballadors del port de Cadis estan donant un exemple internacionalista en negar-se a fer reparacions al vaixell de guerra xilè "Esmeralda", on fou torturada i assassinada molta gent després del cop d'estat.

Es a dir que, mentre esperem fets concrets, prenem la declaració per allò que és: una declaració de principis. Ara falta que la nova democràcia arribi també a tots els àmbits de la política exterior. Cal superar definitivament la pobra, trista i claudicant política exterior del franquisme.

P. VILA

Crònica cultural

Ventura Gassol i Valverde

Dos retorns

Que el poeta flamejant, el conseller de cultura, el conqueridor de Prats de Molló, l'ex-presoner de l'«Uruguay» torni a ser a Catalunya és un motiu d'enhonorabona, per a tots els ciutadans del nostre país. Un nom tan vinculat a l'obra cultural de la Generalitat, com tan oportunament ens recordava fa pocs dies l'Albert Manent, als «Documents d'Història», tan vinculat al C.E.N.U., el prosista capaç de convertir en proclames poètiques àdhuc els àrids textos constitucionals acaba de tornar. L'esperàvem a l'Escola d'Estiu, de Bellaterra. Segurament no ens visitarà: els anys són els anys, i a Bonaventura Gassol ara li costa de caminar. En qualsevol cas, el seu retorn, tan vinculat a la Generalitat, hauria de convertir-se en estímul per a tots els qui pugnem una nova escola i un relleu cultural, per fer més fermes, a casa nostra, «els ponts del diàleg».

I amb el de Ventura Gassol, saludem també el retorn d'un mestre per a molts de nosaltres: el professor José M. Valverde, excel·lent poeta, historiador de la literatura i crític, que va acceptar el repte moral de la solidaritat en favor d'una lluita per la democràcia: ¿caldrà recordar que fa deu anys, quan van ser cessats de les seves càtedres de la Universitat de Madrid, per haver comès el delicte de solidaritzar-se amb les reivindicacions dels estudiants, Tierno Galván, García Calvo, Aguil·lar Navarro i Aranguren... va dimitir a Barcelona el catedràtic d'estètica José M. Valverde? Corria aleshores la història d'un telegrama enviat per Valverde al professor d'estètica de Madrid: «Sine ethica nulla esthetica. Ergo, apaga y vámonos». Quan, un any més tard, els de cinquè de romàniques, i els de cinquè de filosofia, signàvem un nou escrit d'agraïment, José M. Valverde ens va respondre amb un targetó, on s'hi veia un violí dibuixat, i un díctic: «Me alegro que de tanto teoría les quede lo mejor: la melodía».

Després, Valverde va haver d'emigrar, per trobar feina, al Canadà. Sentia, des d'aquelles terres, més proper el batec de Cuba. I sentia també, cada cop més, la necessitat d'aprofundir en la problemàtica del nostre país. Les seves cartes, la seva poesia, eren, han estat, un suport solidari a la lluita del poble català, a la lluita dels pobles de tot l'Estat espanyol. Benvingut tu també, professor Valverde!

Els dos retorns se situen en un marc dominat per una gran Escola d'Estiu: fer-ne un balanç, quant al seu significat d'ofensiva cultural, ens sembla prematur encara. Però hi ha molts símptomes favorables: sense tants escarafalls, sense necessitar d'haver de fer substitucions, les classes, els debats culturals, les propostes didàctiques han pesat de valent a aquesta edició, la que fa XII, de l'Escola. Un marc autònom ens plantejarà un problema: el de saber fer, de veritat, amb la col·laboració de pares, mestres, entitats locals, municipis i alumnes una veritable tasca educativa arrelada a la nostra realitat. Hi ha feina per a tohom: el guiatge d'homes com en Gassol o en José M. Valverde ens serà molt útil. Com comentàvem a la mateixa Escola, passejant pel pati on fan parada els partits polítics, amb l'escriptor Alfonso Sastre, la consideració de tot el que cal redreçar hauria de ser un esperó a la unitat d'acció política.

IGNASI RIERA

Ventura Gassol amb el president Companys. (Foto Arxiu).

TOTS HAN DE SER LEGALS

Sentim una gran alegria, i creiem que tothom ha de sentir-la, perquè l'Organització Revolucionària dels Treballadors, el Partit Carlí i el Partit del Treball d'Espanya han guanyat el dret, que els havia estat negat injustament, a existir i actuar legalment.

Sembla que tindrem motius perquè aquesta alegria sigui més completa. Es parla que d'altres partits que encara pateixen la situació absurda d'il·legalitat seran legalitzats. Les informacions diuen que "la majoria" dels partits que van sol·licitar la inscripció al registre. Però sembla també que alguns partits no seran legalitzats. Diuen que els que propugnin "la revolució de masses, la destrucció de la legalitat actual i la subversió". Hem fet servir dos cops l'expressió dubitativa "sembla" perquè les notícies no són concretes. I és que a Espanya han canviat força coses, val a dir-ho, però la claredat, la transparència, la concreció

encara són d'un ús molt poc freqüent.

Els partits polítics han de ser tots legals. Els tres esmentats i els que puguin seguir-los en la legalitat haurien d'haver-ho estat ja abans, haurien d'haver pogut participar a les eleccions amb el seu nom i la seva identitat. Això és una cosa que ja no té remei i potser algú ens dirà que piquem sobre ferro fred. No tan fred si encara hi ha situacions injustes en aquest camp i si parlen de discriminacions, tot i que siguin poques. No tan fred perquè hi ha, en el fons de tot això, una qüestió de principi. Els partits polítics no han d'estar subjectes a una legalització, que implica, lògicament, la no legalització, implica un criteri de tria, que mena a l'abús de poder. El que cal és establir, ben clarament, el dret intocable de constitució i de funcionament de partits polítics de qualsevol signe, amb qualsevol pers-

pectiva, amb qualsevol programa. Això, és clar, si volem consolidar una democràcia de debò, si volem respectar de debò el pluralisme polític.

Quan es parla, doncs, de legalització de partits polítics, és que la llei corresponent no és justa. Seran, no cal dir-ho, ben rebudes totes les legalitzacions, de moment. Però sense perdre de vista l'objectiu essencial. Aquest objectiu és que les Corts aprovin una nova llei sobre el dret d'associació política. Una llei que garanteixi aquest dret, que el faci absolutament respectable pel govern, que impedeixi que el poder executiu el violi.

Tot i reconeixent que hi ha moltes coses urgents per a les noves Corts, per a les primeres Corts elegides de quaranta anys ençà, aquesta és una de les que no poden esperar. És fonamental per a la normalitat del país, perquè puguem tenir de debò un sistema democràtic.

Positiva del tot

Quan aquest número sigui al carrer la XII Escola d'Estiu "Rosa Sensat", celebrada a Bellaterra, ja haurà tancat les seves portes. Un any més aquesta Escola, ja fita obligada per a tothom interessat en l'ensenyament, haurà complert amb el seu deure d'elevar a un terreny digne la professió dels mestres i les seves especialitats pedagògiques. Ara ve, per tant, l'hora de la valoració, del que s'ha fet i del que no s'ha fet, de les noves experiències vàlides per a l'any que ve.

Enguany, allò més important, sense dubte, és el desig manifestat per tothom que una Conselleria de Cultura de la Generalitat es faci càrrec de totes les despeses i qüestions tècniques, "tan feixugues" segons Ramon Moragas, responsable econòmic i de relacions públiques de Rosa Sensat. "El compromís nostre amb els parlamentaris i rectors de les tres universitats barcelonines —continua Ramon Moragas— per donar un caràcter a l'Escola d'Estiu té un abast polític molt important. És el reconeixement de tota una obra realitzada en condicions adverses, alhora que dona a la nostra acció una força que fins ara no havia tingut".

Encara que pugui semblar un tòpic, cal ressaltar la nor-

malitat amb què s'han desenvolupat totes les feines "sense estridències ni esdeveniments estranys". L'any passat va haver-hi una mena d'explosió política, que va aglutinar molts esforços. Aquest any ha estat diferent. L'atenció principal de l'Escola ha estat centrada en els cursos i en l'aprenentatge de les matèries que s'hi donaven i "s'ha treballat molt en les propostes pedagògiques i professionals. Només cal dir que hi havia 360 cursos organitzats, tots ells amb un alt nombre d'assistència". Com hom recordarà, l'any passat es va elaborar un document àmpliament discutit on es van marcar les línies generals d'allò que els mestres entenien que havia de ser l'educació, les escoles, etc. "Aquest any no s'ha fet cap document final perquè les línies generals del que pensàvem ja es van fer l'any passat.

Enguany hem aprofundit en els diferents cursos i aspectes educatius: la gestió de les escoles, les etapes, la unificació de l'ensenyament de dalt a baix o a l'inrevés, com arribar a fer una escola plenament catalana, la qüestió sindical, etc."

Malgrat tot això els partits, les centrals sindicals i tots els organismes cívics també hi han estat presents, però, di-

quem-ne, amb més "normalitat". "Valorem molt positivament —diu Ramon Moragas— que els partits i sindicats han aprofundit molt més en allò que els és més propi. S'han dedicat a presentar uns programes més elaborats, però com si fossin un curs més, no fent referència només a programes generals sinó també a l'alternativa educativa." Com se sap, la divisió sindical dins dels ensenyants és molt forta. En aquest sentit és molt positiu, i així ho valoren ells, un document unitari signat per quasi tots, en el qual es toquen els aspectes laborals i una proposta de planificació educativa.

Hi ha hagut una novetat important. S'han muntat escoles d'estiu també a Girona, Lleida, Tarragona, Sabadell i Manresa. La descentralització de l'Escola era una idea que es tenia des de l'any 68, però fins ara havia estat impossible de realitzar per manca d'una estructura mínima que ho possibilités. Aquest any, amb l'ajut de l'Institut de Ciències de l'Educació, per fi ha estat possible.

Aquesta és una brevíssima valoració de la XII Escola d'Estiu, en espera de documents més profunds. El seu futur, plenament assegurat,

no està absent de problemes. L'assumpció d'aquests pel futur govern autònom és una garantia del seu millorament. Com afirma Ramon Moragas "hi ha problemes quantitatius i qualitatius. Resoldre'ls suposa un poder que ho entengui, i crec que ho farà, i una economia per portar-ho a terme. L'estructura, el coixí, per planificar-ho ja existeix".

A.P.(fotos E.Quintanas-J.C.)

Entrevista amb el seu pare

Pons Llobet, símbol de l'amnistia

L'amnistia total encara no ha arribat. A Catalunya tenim una persona, un símbol, que ens recorda que encara hi ha polític a les presons: Josep Lluís Pons Llobet, condemnat a trenta anys de presó. No hi ha ningú que ens en pugui parlar millor que el seu pare, Joan Pons Rovira.

—Jo mai no he parlat només de Josep Lluís, he parlat sempre de tots els presos, i segueixo lluitant no per un sinó per tots. Potser perquè el meu fill és un dels més antics, perquè està condemnat a molts anys, és un símbol, o una representació de la clara discriminació que ha fet el govern entre presos bascos i presos no bascos. Aquesta discriminació era i és inadmissible en un govern que s'intitula de tots els espanyols.

LES CORTS TENEN LA PARAULA

—Vostè, com a membre actiu de l'Associació de Familiars i Amics dels Presos Polítics, ens podrà informar de les seves activitats, ara que sembla que l'amnistia és més propera que mai.

—Com ja saps l'Associació té dos objectius: l'ajut moral i material als presos i la lluita per l'amnistia total. Però el nostre poder de convocatòria és molt petit. Els que sí que en tenen, i molt fort, són els parlamentaris escollits i els seus partits polítics. Per tant, perquè hi hagi una petició massiva i que tingui ressonància, la convocatòria ha de sortir dels parlamentaris i els partits. De totes maneres vull dir i remarcar que l'amnistia no ens la donarà el govern ni és qui per donar-la. Per mi és el poble que se la dona a si mateix quan vol oblidar el passat. Avui són els parlamentaris elegits pel poble que l'han de donar. No crec que cap s'hi negui, doncs tenen el mandat del poble. Si fallessin en això, es podrien retirar. L'única cosa que és en mans del govern, ara, és l'escarceració.

—En les seves darreres converses amb el seu fill dins de la presó, ¿ha observat si té esperances de sortir aviat?

—Sí, ell és conscient de la situació. Ell sabia que amb Franco viu mai no sortiria

de la presó i que això depenia de la pressió del carrer. També sabia que no seria comprès en cap dels indults que hi ha hagut. Per tant, ell sap que fins l'amnistia total no tindrà altre cop la llibertat, la qual cosa pot ser favorable, perquè així no li deurà cap favor al govern.

EL FUTUR DE JOSEP LLUIS

—¿Ha fet ja projectes sobre què farà quan surti?

—Durant tres anys li han negat examinar-se de qualsevol cosa. El primer any va aprovar el COU quan era a la "Modelo". Després, quan el van enviar a la presó de Segòvia, es va matricular a Econòmiques. Quan va venir l'època dels exàmens el van traslladar a Barcelona, però a una cel.la de càstig, ja que havia participat en una vaga de fam contra les penes de mort de setembre del 75. Com estava en una cel.la de càstig, no van deixar entrar els catedràtics i va perdre l'any. Es va tornar a matricular a Econòmiques, però es va repetir la història. De nou estava a cel.la de càstig, aquest cop per haver participat en la fugida de la presó de Segòvia. Després de traslladar-lo a la presó de Cartagena, considerada la de pitjors condicions d'Espanya, es va matricular a Periodisme a Bellaterra. I de moment tampoc s'ha pogut examinar, encara que envia treballs als professors. En sortir pensa continuar aquesta carrera.

—Vostè, i amb vostè l'Associació d'Amics i Familiars dels Presos Polítics, quan demana l'amnistia, ¿ho fa també per als empresonats de l'ultra dreta?

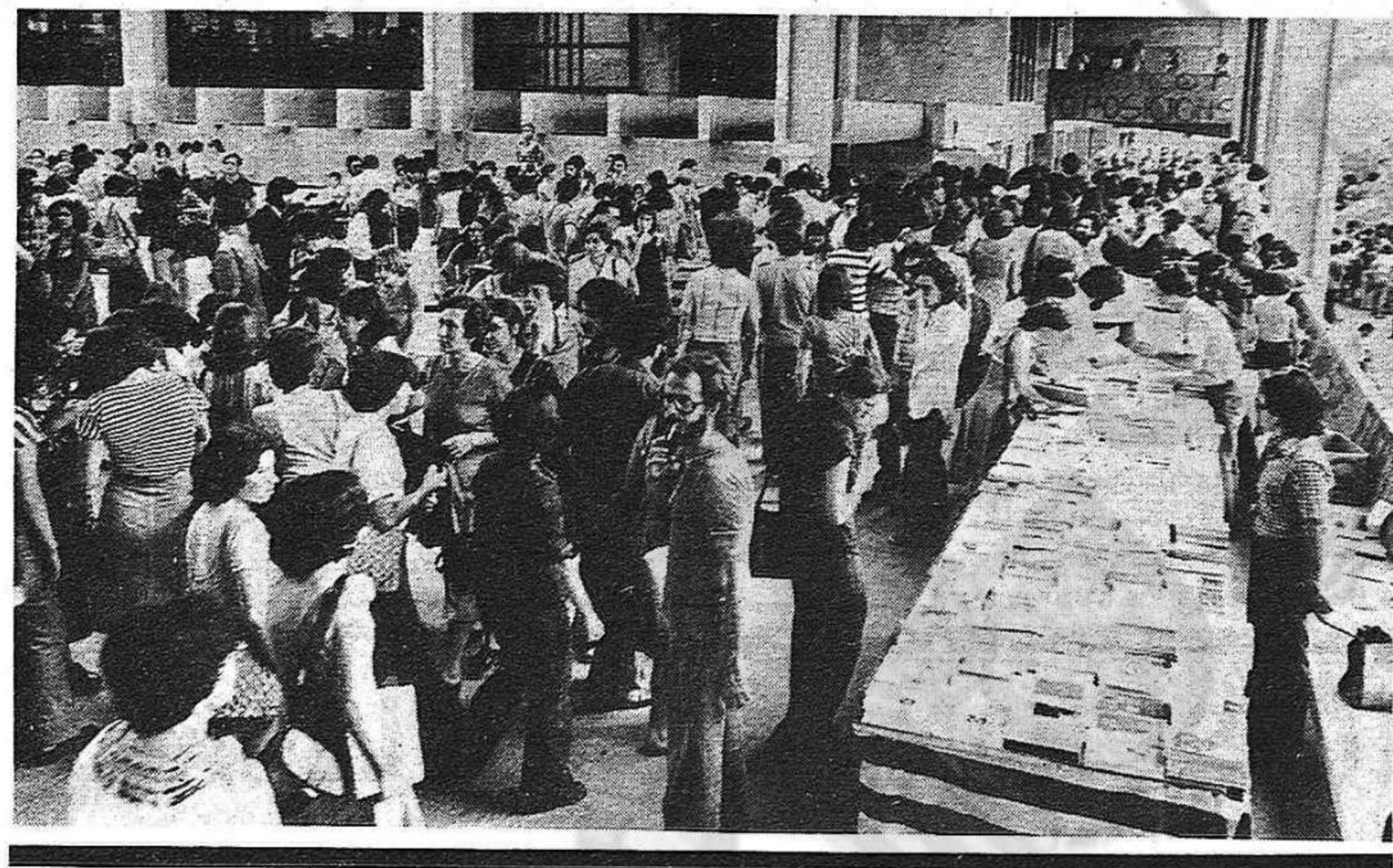
—S'ha de ser conseqüent amb la paraula, i la paraula amnistia significa total. Crec que hem de muntar una nova societat, si som capaços de fer-ho, sense que nin-

gué no sigui represaliat per les seves idees. Caldrà exigir unes garanties jurídiques i de respecte a la persona. Si féssim el contrari, tornàrem a caure en els mateixos defectes del franquisme.

—Senyor Pons Rovira, sens dubte ara som al "sprint" final de l'amnistia. Vostè, i això els nostres lectors no ho saben, és falangista, jo sóc comunista i escric per a una revista comunista. Què ha passat aquests darrers anys? Quines experiències ha tret vostè que li agradaria transmetre a la societat catalana?

—Jo m'he adonat que el més important en aquest món és l'ésser humà, que fins ara no s'ha tingut gens present. Hem vist com s'ha afusellat i empresonat, sense arribar mai al fons de les qüestions, amb més interès polític que no pas per la persona. Si algú ha fet quelcom, no s'ha analitzat per què ho feia. Potser la culpa no era d'ell sinó de la societat i les persones que el jutjaven. Una altra experiència molt clara és que en els moments difícils i de persecució te'n adones i reps la solidaritat i l'ajut de persones que, en un principi, semblaven antagonistes teus. Analitzats a fons no són d'antagonistes, i et demostren que es pot conviure perfectament. D'altra banda, moltes de les persones de les quals esperaves ajut te'l neguen. I, finalment, una última experiència: fa falta un marge molt ample de respecte i de bona voluntat per part de tothom. En realitat, aquest és el fi de l'amnistia: començar de nou, tots junts.

ALBERT PRESAS

Document unitari

La crisi dels ajuntaments

Deu partits catalans s'han posat d'acord sobre l'alternativa municipal fins a les properes eleccions. Aquests partits són: Partit Socialista de Catalunya, Federació Catalana del PSOE, Convergència Democràtica de Catalunya, Partit Socialista Unificat de Catalunya, Unió Democràtica de Catalunya, Centre Català, Front Nacional de Catalunya, Partit Socialista de Catalunya (Reagrupament), Esquerra Republicana de Catalunya i Esquerra Democràtica de Catalunya.

Aquests partits, en el comunicat que han aprovat, proclamen que només, hi ha una sortida democràtica a la situació actual: la celebració d'eleccions municipals l'any 1977, que voldrien que es fessin ja dins del marc de la Generalitat. En el període transitori, han acordat adoptar aquestes resolucions:

1.- Impulsar el procés descentralitzat, ja endegat en algunes poblacions de Catalunya, de constitució de comissions

municipals de partits i coalicions polítiques, i exigir dels ajuntaments el seu reconeixement per tal de mantenir una relació informativa.

2.- Promoure la transparència de la gestió municipal i procurar que, tant els ciutadans com les entitats, disposin de tota la informació necessària i que fins ara els ha estat, en general, sistemàticament negada. També procuraran les esmentades comissions d'evitar aquelles actuacions que comprometin el futur dels municipis, sense que això pressuposi la paralització de la gestió pública local.

3.- Com a primer pas per fer possibles unes eleccions municipals democràtiques, convé intervenir en la revisió del cens electoral amb la finalitat que ningú no quedi privat del dret de vot.

4.- Mantenir un contacte amb els partits i coalicions democràtics per a tot allò que faci referència a les qüestions contingudes en aquest comunicat.